SLUŽBA KÁZANIA PRI SOBOTNÝCH BOHOSLUŽBÁCH				
Zbor/dátum	**7**	**14**	**21**	**28**
Trnava 2	K. Badinský	M. Kern	O. Krajčovič	K. Badinský
Sereď	D. Dubovský	Z. Jungová	K. Badinský	S. Ondrušek
Piešťany	M. Kern	K. Badinský	M. Kern	D. Dubovský

PRAVIDELNÉ TÝŽDENNÉ STRETNUTIA		**MIESTO**		**ČAS**
Štvrtok	Modlitebné stretnutie	on line		19:30 hod.
Piatok	Študijná skupina - Genezis	on line		19:15 hod.
Sobota:	Sobotná škola	zbory		09:00 hod.
	Kázanie z Božieho slova	zbory	cca	10:30 hod.

NARODENINY:

„Ako sa zmilúva otec nad svojimi deťmi, tak sa zmilúva Hospodin nad tými, ktorí sa ho boja.“ (Žalm 103,13)

Trnava 2	**Sereď**
10. Katarína Kabová	24. Helena Moskaľová

(pokračovanie) Tam je možnosť upresniť významy symbolov, slov a skratiek. V živej komunikácii odkrývame dôležitý svet motívov, obáv, strachov, sklamaní, zranení... ale aj snov a skvelých plánov, ktoré nie je možné vložiť do žiadneho emotikonu. Áno, zvyčajne nás to niečo stojí. Treba na to vynaložiť energiu. Ak si však odvykneme prekonávať tento druh ostychu, budeme sa od seba vzďaľovať, aj keď napíšeme tony e-mailov. Pamätajme pritom, že tam, kde je komunikácia, tam je život. Tam kde komunikácia ustáva, prichádza temnota smrti. To platí nielen o rodine, ale aj o firme, dedine, či meste. Ak chceme prežívať radosť a milovať život, musíme život poznávať. A poznávať sa nedá tak, že sa zahľadím do seba. Poznanie sa rodí z komunikácie. Vtedy vzniká vzťah. A tam, kde je vzťah, môže sa zrodiť radosť i láska. A človek je tu pre radosť a lásku.

https://ahojmama.pravda.sk/clanky/kazdy-rozprava-ale-malokto-nacuva-preto-sa/10133-clanok.html

KONTAKTY:	**BOHOSLUŽBY:**
Zbor Trnava 2, Strojárenská 4 (areál Recyklo); trnava.casd.sk	9.00 hod.
Zbor Sereď, Školská 1, Dom kultúry 1. poschodie; sered.casd.sk	9:00 / 13:30 hod.
Zbor Piešťany, Zavretý kút 113; piestany.casd.sk	9:30 hod.
Kazateľ: Karol Badinský, ☎ 0905 302 793, kbadinsky@gmail.com	

CIRKEV ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

TT ADVENT NOVEMBER 2026

SPRAVODAJ PRE ZBORY TRNAVA 2, SEREĎ A PIEŠŤANY

PRETO SA CÍTIME OSAMELÍ

(Každý rozpráva, ale málokto načúva.)

Tibor Máhrik je teológ, filozof a vysokoškolský pedagóg. Hovorí o problémoch dnešnej rodiny a o tom, ako nájsť v nej harmóniu. Za najdôležitejšiu považuje komunikáciu. Iba z nej sa podľa neho môže zrodiť vzťah, láska a radosť. Vedie spoločnosť Teleos, ktorá sa venuje problematike rodiny, komunikácie, kríze v nej, a výchove detí.

Tradičných rodín je dnes čoraz menej. Pribúda rozvodov, rovnako aj osamelých rodičov či párov, ktorí žijú bez svadby. Dá sa hovoriť o kríze rodiny?

Kríza rodiny je bolestivá realita, s ktorou sa stretneme u psychológa, v súdnej sieni, v škole, doma i na pracovisku. Hovoria o nej odborníci aj ľudia pri káve. Rodina sa rozpadá. Nefunguje, ako by mala. Rozvodové štatistiky hovoria jasnou rečou.

Aké sú hlavné problémy rodín? Nedostatok času, preťaženosť v práci či naháňanie materiálnych statkov, ktoré ako keby začali nahrádzať duchovné hodnoty?

Problémov je viac. Najhoršia je rozvodovosť, ktorá destabilizuje rodinu a bolestivo zasahuje vnútorný svet detí v najcitlivejšom mieste. Zažívajú post traumatický stav, kedy vznikajú rany na ich duši, ktoré s nimi pôjdu celý život. Druhým problémom je nedostatočná komunikácia v rodine a slabnúci záujem o to, čo prežíva ten druhý. Ide o povrchnosť vo vzťahoch, čo je problém našej spoločnosti a kultúry. Tretím problémom je mimoriadna časová vyťaženosť rodičov v práci a celková zaneprázdnenosť daná životným štýlom.

Takže rodina prestáva byť bezpečným útočiskom pre všetkých jej členov, akým by mala byť?

Od rodiny očakávame viac ako bezpečie či útočište. Očakávame intimitu, lásku, pokoj a porozumenie. Ide samozrejme o prostredie, ktoré je bezpečné, ekonomicky funkčné a emocionálne pozitívne stimulačné, ale rodina je predovšetkým miestom, v ktorom spolu ľudia zdieľajú svoj životný príbeh. Vzájomne sa formujú, učia, dôverujú, milujú a znášajú sa navzájom vo svojej inakosti. Práve tieto posledné kvality sú v dnešnej rodine výrazne oslabené.

Prečo sa vytráca to duchovno?

Súvisí to s hodnotami, ktoré vyznávame, aj s nastavením kultúry spoločnosti. Žijeme konzumne a sme veľmi orientovaní na prestíž. Chceme mať imidž úspešnosti

v očiach druhých. Je to dané otvorenou spoločnosťou, v ktorej už štvrťstoročie žijeme. Kultúra úspechu, kultúra „mať“ resp. „vlastniť“ sľubuje človeku vnútornú spokojnosť a naplnenosť zmyslu života. Ten však neprichádza, preto človek zvyšuje tempo svojich činností a záujmov, aby hľadaný pokoj získal. Beží však po ceste, ktorá je slepá. Riadi sa zlou mapou, na konci ktorej je vnútorná prázdnota a stratené roky, ktoré bolo treba využiť inak, lepšie a múdrejšie.

Ako to zastaviť?

Chce to vnútorné odhodlanie a disciplínu. Profesor Kohák (český filozof) hovorí o dobrovoľnom sebaobmedzení. Podčiarkuje postoj človeka, ktorý sa vnútorne ovláda. Ktorý svoje predstavy či plány mať, získať, kúpiť, navštíviť dokáže filtrovať nie cez možnosti, ktoré má (finančné, časové, sociálne) ale cez hodnoty, ktoré sú nadčasové. Také hodnoty si má človeka osvojiť a podľa nich potom žiť. Nie je nič horšie, ako keď človek stráca svoju bytostnú hĺbku a žije povrchne. Je ako strom bez hlbokých koreňov, keď príde prudký vietor, nedokáže odolať „tlaku zvonku“. Nové príležitosti vtedy tvoria akýsi vietor, ktorý ho strháva do víru života, ktorý však nemá budúcnosť. Je to hedonistický život „teraz“ a „hneď, pričom nemyslí na to, čo bude „zajtra“. V manželstve a v rodine však treba myslieť nielen na „zajtra“, ale aj o rok či desať, prípadne na starobu a smrť.

Doba je však naozaj náročná. Ak si aj niekto povie, že chce žiť inak, existenčné problémy, nároky v zamestnaní ho väčšinou aj tak vtiahnu späť do hektiky.

Je to ako s uvarenou žabou. Voda sa postupne zohrieva, žaba to nedokáže vyhodnotiť a zostane v hrnci... Aj človek môže začať kráčať v živote cestou, ktorá nevedie dobrým smerom. A možno na to príde neskoro. Čas tak rýchlo plynie...! Ak máme s tým niečo spraviť, musí každý začať od samého seba. Musíme otvorene hovoriť o tom, čo je pre nás a naše deti vhodné, a čo nie. O chybách, ktorých sa ako rodičia dopúšťame, alebo o tom, čo je pre deti zdravé a prospešné. Nevyhneme sa tej najnáročnejšej rovine - a tou je kritická reflexia hodnotového systému, ktorý žijeme a vyznávame. Kritické myslenie na jednej strane a vášeň srdca opustiť dobré v mene lepšieho - to považujem za dva piliere pozitívnej zmeny.

Kto má najväčšie šance to dokázať?

Ľudia stabilní, emocionálne vyrovnaní, charakterní, ktorí sami zažili funkčnú a stabilnú rodinu. Dostávame sa ale do začarovaného kruhu: Rodiny v kríze nedokážu vychovať ľudí takých, ktorí dokážu stabilné rodiny vytvárať. Aj preto sme svedkami civilizačnej špirály, ktorej znakom je rastúci počet rozpadajúcich sa manželstiev a nárast fenoménu „single“, teda rastúci počet slobodných mužov a žien, prípadne vymieranie populácie, keďže priemer počtu detí na rodinu neustále klesá.

Ako sa teda majú ľudia začať opäť normálne rozprávať?

To je veľká téma. Chce to dve veci: čas a ochotu. Žiaľ, v obidvoch ohľadoch ťaháme za kratší povraz. Musíme sa začať učiť načúvať tomu druhému. Chce to vyprázdniť vlastný svet myšlienok, plánov a predstáv, a ponoriť sa do vnútorného sveta toho druhého. Nielen cez jeho slová, ale aj výraz tváre, držanie tela... Čiže venovať druhému ozajstnú pozornosť. Nie však v manažérskom zmysle venujem sa ti, aby som ti povedal, oznámil, požiadal o, ale v zmysle, že chcem POROZUMIEŤ tvojmu svetu, tvojim pocitom, bolesti, radostiam... Skutočná komunikácia sa začína paradoxne načúvaním a nie vyjadrovaním sa. Prečo? Nuž preto, že vyjadrujeme sa všetci. Každý niečo komunikuje, ale málokto načúva a rozumie. Preto prežívame samotu a pocit zbytočnosti. Tam však, kde je kvalitná komunikácia, človek zažíva radosť, nádej a chuť žiť, bojovať o niečo zmysluplné.

Do akej miery ovplyvňuje dnešnú komunikáciu technika? Mobily, sociálne siete... Zhoršujú ju?

Technika je úžasná vec! Nie je skvelé, keď mamka môže so svojou dcérou a vnúčatami hovoriť cez pol zemegule a pritom ich vidieť na kamere? Ale aj s technikou je to ako s ohňom: dobrý sluha, zlý pán. Ak nás ovládne, strácame schopnosť komunikovať a teda rozumieť nielen druhým, ale aj samým sebe. Človek je tvor spoločenský. Bez tých okolo mňa ani ja sám nebudem vedieť žiť. Menej je niekedy naozaj viac. Musíme pestovať kultúru reči, umenie sa vyjadriť a viesť rozhovor. Je to veľká výzva, ale dosiahnuteľná. Ako hovorí mudrc - aj veľká cesta začína prvým krokom. Niekedy takým krokom je pravidlo - pri stolovaní odložíme mobily. Inokedy sa užitočným ukáže odvaha nechať v čase dovolenky všetky mobily doma.

Žijeme konzumne a sme veľmi orientovaní na prestíž. Chceme mať imidž úspešnosti v očiach druhých. Kultúra úspechu, kultúra „mať“ resp. „vlastniť“ sľubuje človeku vnútornú spokojnosť a naplnenosť zmyslu života. Ten však neprichádza.

V čom sú výhody priamych rozhovorov oproti textovým správam?

Pri rozhovore vnímame výraz tváre. Tón a tempo reči. Emóciu. Môžeme hneď reagovať, vysvetliť, upresniť. Ak je niečo napísané, môže to mať niekoľko významov... Ktorý je správny? Sms a e-maily by sa mali používať len na technické a jednoduché oznamy, či informácie. Nemali by sme nimi riešiť závažné témy, osobné problémy a hlbšie otázky. Sms však majú ohromnú výhodu. Sú rýchle a vieme ich rýchlo šíriť. Napríklad varovanie pred kalamitou, dopravný servis a podobne.

Niekedy je však písaná komunikácia ľahšia, napríklad ak teenageri niečo nedokážu rodičom povedať, napísať možno zvládnu...

Áno. Teenager sa dokáže ľahšie zdôveriť prostredníctvom displeja, než tvárou v tvár konkrétnemu človekovi. Platí to aj pre dospelých. To je v poriadku. Áno. Lepšia krátka SMS ako mlčanie. Avšak po tomto „zahrievacom kole“ by mal nasledovať osobný rozhovor, akési pokračovanie „naživo“. (pokračovanie na str. 4)